

ଶିଳ୍ପିମାନଙ୍କ
ସେବା

ଡି.ଏ.ଏ.ଏ.

କଳାକାର

M. M. T.
Tuan E
2019

အခုလို မိုးရွာနေချိန်မှာ
အခုလို ဓာတ်ကြိုးတွေအောက် လမ်းမလျှောက်ဖို့

ကျွန်တော့်လက်ကို စမ်းကြည့်ရင် အဖျားသွေး ရှိတယ်ဆိုတာ သိရမယ်။ ကျွန်တော့်မှာ မိုးနဲ့ လေနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်က စိုစွတ်နေတဲ့ အဝတ်တွေသာ ခြောက်သွေ့သွားတယ် တစ်နေ့ခင်းလုံး စောင့်မျှော်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ရောက်မလာဘူး။ ကျွန်တော့် အခန်းထောင့်မှာ

သင့်ရဲ့ ဟုတ်ယောင်မှုကို အသုံးပြုပါ -တစ်။ သင့်ရဲ့ ဟုတ်ယောင်မှုကို အသုံးပြုပါ - နှစ်။ အခုဖွင့်ဖို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတဲ့ နှင်းဆီပွင့်။ တိုက်ခက်နေတဲ့ လေဟာ အရာဝတ္ထုတွေ အားလုံးကို တီထွင်သွားတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကတော့ တီရှပ်တွေအကုန်လုံးမှာ ကျောက်တုံးဟာ ဘယ်တော့မှ မသေဘူး ရေးထွင်းခဲ့။ ကျွန်တော့် အဖေဟာ ကျွန်တော့်ဂစ်တာကို ရိုက်ချိုးခဲ့တဲ့ အကြောင်း။ ကိုယ့်အတွေးအခေါ်နဲ့ ကိုယ် မပျော်ရွှင်ခဲ့ဘူး။ သီချင်းတွေ အော်ဟစ်ခဲ့။ နေ့ရက်များ ဟာ ယိမ်းယိုင်ရွေ့လျား။ နေ့တစ်နေ့ကနေ နေ့တစ်နေ့။ ဘဝတစ်ခုကနေ ဘဝတစ်ခု။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကနေ နောက်ထပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်။ အလုပ်ကြမ်းတစ်ခုကနေ အခြား အလုပ်ကြမ်းတစ်ခု။ ရန်ကုန်မှာ ပဲ တစ်နေရာက တခြားတစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ခဲ့။ သွေးကြောထဲမှ တသွင်သွင်စီး မီးတောက်မီးလျှံ။ ဆံပင်အဖျားကနေ ခြေဖဝါးအထိ။ စနေတွေ၊ တနင်္ဂနွေတွေ၊ တနင်္လာတွေ။ ဇန်နဝါရီတွေ၊ ဖေဖော်ဝါရီတွေ။ သစ်ရွက်ကြွေသော ကိုးဆယ်ခုနစ်များ ။ နှစ်ကာလများ ဟာ ကျွန်တော့်ရှေ့က ရောက်ရှိ လာပြီး ကျွန်တော့်နောက်မှာ ကျန်ခဲ့။ ကျွန်တော့် အရိပ်ဟာ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က လျှောကျနေတာမြင်ရ၊ မိတ်ဆွေကဗျာဆရာက အိမ်မှာ တစ်ရက်လောက် အနားယူဖို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ခဏစဉ်းစားမိသွားတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော် ပြန်ပြောမိတယ်။

။

‘လမ်းက ကျွန်တော့်ကို သတိရနေမှာ ဗျ’

သကြားပင်အောက်က ဆေးဆိုင်လေးထဲမှာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်။ အိပ်မက်သမား ဆေးလိပ်မီးခိုးများ နေရောင်ခြည်ဟာ သစ်ရွက်သစ်ခက်တွေကြားက လျှောက်ကျလို့ ၊ သစ်ရွက်သစ်ခက်တို့ ရဲ့ လှုပ်ခတ်မှုမှာ အလင်းတန်းလေးတွေဟာ ရွှေ့လျားလို့ ၊ နေရောင်ခြည်ဟာ မြေပြင်ကို အကွက်အကွက်တွေ ဖော်နေတယ်။ ဒီလို ထိုးစိုက်ကျရောက်လာတဲ့ နေရောင်ခြည်ကပဲ ခပ်စောစောက ကျွန်တော်တို့ လူစုကို ခွဲလိုက်တာ။ အခု ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကဗျာဆရာဟာ သူ့ရဲ့ ရှေ့ရေး ဆေးဆိုင်လေးမှာ တစ်ယောက်တည်း အတွေးခေါင်လို့ ။ သူ့ရဲ့ တကယ်ဘဝနဲ့ တခြားသော အကြောင်းအရာများ ။ တစ်မနက် ခင်လုံးကွေးထားတဲ့ လက်ကို ဆန့်လိုက်ပြီး။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကဗျာဆရာဟာ သစ်ရွက်သစ်ခက်တွေကြားက လျှောက်ကျနေတဲ့ နေရောင်ခြည်ကို ထိုးခံလိုက်တယ်။ လက်ဖဝါးပေါ်မှာ အလင်းမှုန်မှုန်လေးတွေ။

နေ့စဉ်ဝယ်နေကျ သစ္စာသမားတွေကလည်း သွေးကျဆေးအလုံး နှစ်ဆယ်။ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး။ အပူကျဆေးပြား။ ပြီးတော့... လက်ညှိုးတံဆိပ်။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကဗျာဆရာဟာ ဆေးဝယ်သူရောက်မလာသေးလို့ လက်လှမ်းမီရာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တယ် ။ ဟိုလှန် ဒီလှန်နဲ့ တစ်အုပ် ကုန်သွားတယ်။ နောက်တစ်အုပ်။ စာရွက်တစ်ရွက်နဲ့ တစ်နေ့ကုန်ဆုံးတော့မလို သူ့ကြည့်ရတာ စာထဲစိတ်ရောက်မယ့်ပုံ မပေါ်။ ဖတ်စရာ စာအုပ်တွေကလည်း ဘယ်တော့မှ မကုန်။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေကိုပဲ ငေးကြည့်နေလိုက်တော့မယ်။ တစ်ယော

က်။ နှစ်ယောက်။ သုံးလေး ငါးယောက်။ ကျွန်တော် ရေတွက်နေမိတယ်။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကဗျာဆရာဟာ လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို ငေးကြည့်နေရင်း စိတ်ကူးအတိုအစတစ်ခု ရလို့ နဲ့ တူရဲ့ ။ ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ရေးမှတ်လိုက်တယ်။ သူဟာ ဒီလိုပဲ ရေးမှတ်နေကျ။ စိတ်ရှုံးပေါက်ရင် ပေါက်သလို။ အတိုအစတွေ များ လာရင် ဟိုဟိုဒီဒီဆက်စပ်ပြီး အတိုဆုံးဝတ္ထုတစ်ပုဒ် လုပ်လိုက်မယ်။ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်မရှိတဲ့ သူရဲ့ အရေးအသားထဲမှာ သူက ဇာတ်လိုက်။ ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်တွေ ပျံ့လွင့်လာပြီဆိုရင် အခေါင်းထဲက အလောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်သလို သူ့ကိုယ်သူ ဆိုင်အပြင်ဘက် ဆွဲထုတ်ပြီး အညောင်းအညာဆန့် လေကိုမသိ မသာခိုးရှူလိုက်မယ်။ ကိုယ်ထင်ပြခြင်း ကျီးကန်းတစ်ကောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလျင်အမြန် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်တာက အသက်ရှိသလိုလို၊ အသက်မရှိသလိုလို။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကဗျာဆရာဟာ လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို အပျက်ဘက်ကနေ အပျင်းပြေ ကြည့်နေတယ်။ ညနေခင်း ဓာတ်တိုင်ဟာ တဖျပ်ဖျပ် မြည်သံနဲ့ အတူ မီးပွားတွေ တဖွားဖွားကျလာမှ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ဖို့ သတိရတယ်။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ဆူပွက်နေပေမဲ့ သူကတော့ အေးစက်လို့ ။ ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှမ်းယူပြီး ‘မီးပွားတွေ ကျလာပြန်ပြီဟေ့’ လို့ ရေးမှတ်လိုက်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း စီးပွားတွေ ကျလာပြန်ပြီဟေ့လို့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့ စာတစ်ကြောင်း။ ဒီလိုပဲ သစ်ရွက်တွေ ကြွေတော့လည်း ‘သစ်ရွက်တွေ ကြွေပြန်ပေါ့။’ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ အော်ဟစ်သွားတယ်ဆိုရင်လည်း ‘အော်ဟစ်သွားတဲ့ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ’

‘ဒီလိုပဲ ဆိုင်ရှေ့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတွေ၊ ကားတွေ၊ ဆိုက်ကား

တွေ၊ စက်ဘီးတွေ၊ ရေမြောင်းထဲက လျှံတက်လာတဲ့ ကမ္ဘာမြေရဲ့ မကျေနပ်မှုတွေရော မိုးရွာလို့ လမ်းချိုင့်ခွက်တွေထဲမှာ ဝပ်နေတဲ့ ဘဝသေတွေရော တစ်ခုမှ မချန်ဘူး။ အကုန်ထည့်ရေးတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသေးတယ်။ ၉၄/၉၅ လောက်က ကျွန်တော့်အစ်ကို တစ်ယောက်က ဆံနွယ်တစ်ခု၏ အလျားကို တိုင်းတာပြတာ။ ‘ငါတို့ ဆယ်တန်းတုန်းက ပေါ့ကွာ။ ဒီကောင် ခေါင်းကို အောင်ဝင်းက ရိုက်ခွဲလိုက်တာ။ အောင်ဝင်းရော ဒီကောင်ရော ငါ့သူငယ်ချင်း။ ငါလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ငါကလည်း ကျောင်းတက်ဖို့ အိမ်က ထွက်အလာ အလုံလမ်း အတိုင်း အောင်ဝင်း ပြေးဆင်းလာတာ မြင်နေရတယ်။ အောင်ဝင်း အနားရောက်တော့ ‘စိန်ဝင်းကို ရဲစခန်းရှေ့နားမှာ ငါရိုက်ထားခဲ့တယ်’လို့ အော်ပြောရင်း ငါ့ကျောဘက်ကို ဆက်ပြေးသွားတယ်။ ငါ စိန်ဝင်းနဲ့ တွေ့တော့ ဒီကောင်က ဘာမှ မဖြစ်သလိုနဲ့ ။ ကျွန်တော့် အစ်ကိုတစ်ယောက်သည် ဆံနွယ်တစ်ခု၏ အလျားကို စိန်ဝင်းလို့ ပဲ မြင်ပုံရသည် ။ ပင်လယ်လေ ရှူသူအကြောင်းပဲ ပြောတာ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်အထိ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆံနွယ်တစ်ခု၏ အလျားကို ၉၄ကနေ တိုင်းတာခဲ့တာ အခုထိ မဆုံးသေးဘူး။

အရူးများကို ရေတွက်ကြည့်ခြင်း ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းများကို ကျွန်တော် ညတိုင်း ကဗျာတွေ ရွတ်ပြခဲ့သည် ။ သစ္စာပန်းများ နဲ့ မေလ၊

ကြယ်ပြာလေးနဲ့ ထမင်းစားပြီးတဲ့ နောက်၊ အနုတ် ၂၉၊ ရင်ဘတ်က လေးကိုလွမ်းတဲ့ ည၊ ပြီးတော့... ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းများကို ကျွန်တော် ဒီလို ပြောခဲ့သေးသည် ။ တစ်ခါတုန်းက စိန်ဝင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်ကွ။ သူ့ခေါင်းကို အောင်ဝင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က ရိုက်ခွဲ ခဲ့ဖူးတယ်။ အခု အောင်ဝင်း မရှိတော့ပါဘူး။ အောင်ဝင်းကို အခု ထောင်ထဲရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဖဲဝိုင်းကအပြန် ဓားနဲ့ ထိုးလို

က်တာ ပွဲချင်းပြီးပဲ။ ငါထင်တယ် ကဗျာဆရာ ဖြစ်လာမယ့်လူ တစ်ယောက်ကို ခေါင်းရိုက်ခွဲခွဲဖူးလို့ အောင်ဝင်း ဓားထိုးခံရပြီး သေတာ

လို့ ... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော့်ရဲ့ ရူးသွပ်မှုကို နားလည်

ကြသည် ။ ဘာမှ ပြန်မပြော။

၂၀၀၂၊ ဇွန်လ။
